

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 3ης Σεπτεμβρίου 2020*

«Προδικαστική παραπομπή – Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις – Κανονισμός (ΕΕ) 1215/2012 – Άρθρο 1, παράγραφος 1 – Πεδίο εφαρμογής – Αστικές και εμπορικές υποθέσεις – Διεθνής δικαιοδοσία – Αποκλειστική διεθνής δικαιοδοσία – Άρθρο 24, σημείο 5 – Ένδικες διαφορές σχετικές με την εκτέλεση αποφάσεων – Αίτηση διεθνούς οργανισμού, στηριζόμενη στην ασυλία εκτελέσεως, για την άρση συντηρητικής κατασχέσεως εις χείρας τρίτου καθώς και για την απαγόρευση της εκ νέου επιβολής συντηρητικής κατασχέσεως»

Στην υπόθεση C-186/19,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής απόφασεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Hoge Raad der Nederlanden (Ανώτατο Δικαστήριο των Κάτω Χωρών) με απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 2019, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 26 Φεβρουαρίου 2019, στο πλαίσιο της δίκης

Supreme Site Services GmbH,

Supreme Fuels GmbH & Co KG,

Supreme Fuels Trading Fze

κατά

Supreme Headquarters Allied Powers Europe,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J.-C. Bonichot, πρόεδρο τμήματος, M. Safjan, L. Bay Larsen, C. Toader (εισηγήτρια) και N. Jääskinen, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: H. Saugmandsgaard Øe

γραμματέας: M. Ferreira, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζήτησεως της 12ης Δεκεμβρίου 2019,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- οι Supreme Fuels Trading Fze, Supreme Fuels GmbH & Co KG, Supreme Site Services GmbH, εκπροσωπούμενες από τους J. van de Velden, G. van der Bend και B. Korthals Altes-van Dijk, advocaten,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

- το Supreme Headquarters Allied Powers Europe, εκπροσωπούμενο από τον G. Den Dekker, advocaat, καθώς και από τους D. Waelbroeck και D. Slater και την I. Antypas, avocats,
- η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις M. K. Bulterman και M. A. M de Ree καθώς και από τον J. Hoogveld,
- η Βελγική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις C. Rochet και C. Van Lul καθώς και από τον J.-C. Halleux,
- η Ελληνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις Β. Καρρά, Στ. Παπαϊωάννου και Στ. Χαριτάκη,
- η Ιταλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την G. Palmieri, επικουρούμενη από τον A. Grumetto, avvocato dello Stato,
- η Αυστριακή Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την J. Schmoll και τον F. Koppensteiner,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον R. Troosters και την M. Heller,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 2ας Απριλίου 2020,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 1, παράγραφος 1, και του άρθρου 24, σημείο 5, του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2012, L 351, σ. 1).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ, αφενός, της Supreme Site Services GmbH, με έδρα την Ελβετία, της Supreme Fuels GmbH & Co KG, με έδρα τη Γερμανία, και της Supreme Fuels Trading Fze, με έδρα τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα (στο εξής, από κοινού: εταιρίες Supreme), και, αφετέρου, του Supreme Headquarters Allied Powers Europe (στο εξής: SHAPE), με έδρα το Βέλγιο, με αντικείμενο την άρση συντηρητικής κατασχέσεως εις χείρας τρίτου.

Το νομικό πλαίσιο

Το διεθνές δίκαιο

- 3 Κατά το άρθρο I, στοιχείο α', του πρωτοκόλλου επί του νομικού καθεστώτος των διεθνών στρατιωτικών αρχηγείων των εγκαθιδρυομένων συμφώνως προς την Συνθήκη του Βορείου Ατλαντικού, το οποίο υπογράφηκε στο Παρίσι στις 28 Αυγούστου 1952 (στο εξής: πρωτόκολλο του Παρισιού):

«“Συμφωνία” σημαίνει την Συμφωνίαν ήτις υπεγράφη εν Λονδίνω την 19ην Ιουνίου 1951 υπό των Κρατών-Μελών της Συνθήκης του Βορείου Ατλαντικού και ήτις αφορά το νομικόν καθεστώς των δυνάμεών των».

4 Το άρθρο XI του πρωτοκόλλου του Παρισιού προβλέπει τα εξής:

- «1. Υπό την επιφύλαξιν των διατάξεων του άρθρου 8 της Συμφωνίας εν Ανώτατον Στρατηγείον δύναται να παρίσταται επί δικαστηρίω ως ενάγων ή εναγόμενος. Πάντως το Κράτος διαμονής και το Ανώτατον Στρατηγείον ή οιονδήποτε εξουσιοδοτημένον υπ' αυτού υποτεταγμένον Στρατηγείον δύνανται να συμφωνήσουν ότι το Κράτος διαμονής θα παρίσταται ενώπιον των δικαστηρίων του εν ονόματι του Ανωτάτου Στρατηγείου δι' οιαδήποτε διαδικαστικήν ενέργειαν δι' ην το Στρατηγείον είναι ενδιαφερόμενος.
2. Ουδέν μέτρον εκτελέσεως ως επίσης ουδέν μέτρον κατασχέσεως ή δεσμεύσεως περιουσιακών στοιχείων ή κεφαλαίων οιονδήποτε Στρατηγείου δύναται να ληφθή κατ' αυτού εξαιρέσει της περιπτώσεως καθ' ην τα μέτρα ταύτα ήθελον εφαρμοσθή διά τους σκοπούς της παραγράφου 6 (α) του άρθρου 7 και του άρθρου 13 της Συμφωνίας.»

Το δίκαιο της Ένωσης

5 Οι αιτιολογικές σκέψεις 10, 34 και 36 του κανονισμού 1215/2012 αναφέρουν τα ακόλουθα:

«(10) Το πεδίο εφαρμογής του παρόντος κανονισμού πρέπει να καλύπτει όλες τις κύριες αστικές και εμπορικές υποθέσεις εκτός από κάποια σαφώς καθορισμένα ζητήματα, [...]

[...]

(34) Θα πρέπει να διασφαλισθεί η συνέχεια μεταξύ της σύμβασης [των Βρυξελλών της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 1982, L 388, σ. 1)], του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 44/2001 [του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2001, L 12, σ. 1),] και του παρόντος κανονισμού, και γι' αυτό τον σκοπό θα πρέπει να προβλεφθούν μεταβατικές διατάξεις. Η ίδια ανάγκη συνέχειας ισχύει και όσον αφορά την ερμηνεία των διατάξεων από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης της σύμβασης των Βρυξελλών του 1968 και των κανονισμών που την αντικατέστησαν.

[...]

(36) Με την επιφύλαξη των υποχρεώσεων των κρατών μελών σύμφωνα με τις Συνθήκες, ο παρών κανονισμός δεν θίγει την εφαρμογή διμερών συμβάσεων και συμφωνιών μεταξύ ενός τρίτου κράτους και ενός κράτους μέλους που έχουν συναφθεί πριν την ημερομηνία έναρξης ισχύος του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 44/2001 οι οποίες αφορούν θέματα που διέπονται από τον παρόντα κανονισμό.»

6 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού προβλέπει τα εξής:

«Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, ανεξάρτητα από το είδος του δικαστηρίου. Δεν καλύπτει, ιδίως, φορολογικές, τελωνειακές ή διοικητικές υποθέσεις ή την ευθύνη κράτους για πράξεις ή παραλείψεις κατά την άσκηση της κρατικής εξουσίας (acta jure imperii).»

7 Το άρθρο 4, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού έχει ως εξής:

«Με την επιφύλαξη των διατάξεων του παρόντος κανονισμού, τα πρόσωπα που έχουν την κατοικία τους στο έδαφος κράτους μέλους ενάγονται ενώπιον των δικαστηρίων αυτού του κράτους μέλους, ανεξάρτητα από την ιθαγένειά τους.»

8 Κατά το άρθρο 24, σημείο 5, του κανονισμού 1215/2012:

«Τα ακόλουθα δικαστήρια κράτους μέλους έχουν αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η κατοικία των διαδίκων:

[...]

5) σε δίκες που έχουν ως αντικείμενο την αναγκαστική εκτέλεση αποφάσεων, τα δικαστήρια του κράτους μέλους εκτέλεσης της απόφασης.»

9 Το άρθρο 35 του κανονισμού αυτού προβλέπει τα εξής:

«Τα ασφαλιστικά μέτρα που προβλέπονται από το δίκαιο κράτους μέλους μπορούν να ζητηθούν από τις δικαστικές αρχές του κράτους μέλους αυτού, έστω και εάν δικαστήριο άλλου κράτους μέλους έχει διεθνή δικαιοδοσία για την ουσία της υπόθεσης.»

10 Το άρθρο 73, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού έχει ως εξής:

«Ο παρών κανονισμός δεν θίγει την εφαρμογή διμερών συμβάσεων και συμφωνιών μεταξύ ενός τρίτου κράτους και ενός κράτους μέλους που έχουν συναφθεί πριν την ημερομηνία έναρξης ισχύος του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 44/2001 και οι οποίες αφορούν θέματα διεπόμενα από τον παρόντα κανονισμό.»

Το ολλανδικό δίκαιο

11 Το άρθρο 700 του Nederlandse Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (ολλανδικού κώδικα πολιτικής δικονομίας, στο εξής: κώδικας πολιτικής δικονομίας) ορίζει τα εξής:

«1) Συντηρητική κατάσχεση επιβάλλεται κατόπιν αδείας του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων του δικαστηρίου στην περιφέρεια του οποίου βρίσκονται ένα ή περισσότερα από τα προς κατάσχεση πράγματα και, σε περίπτωση που η κατάσχεση δεν αφορά πράγματα, του δικαστηρίου στην περιφέρεια του οποίου έχει την κατοικία του είτε ο οφειλέτης είτε το πρόσωπο ή ένα από τα πρόσωπα εις χείρας των οποίων διενεργείται η κατάσχεση.

2) Η άδεια ζητείται με δικόγραφο στο οποίο αναγράφονται η φύση της κατασχέσεως που πρόκειται να διενεργηθεί, καθώς και η φύση του δικαιώματος που επικαλείται ο αιτών και, στην περίπτωση που το δικαίωμα αυτό αποτελεί χρηματική απαίτηση, και το σχετικό ποσό ή, αν αυτό δεν έχει ακόμη προσδιορισθεί, το ανώτατο ποσό, με την επιφύλαξη των ειδικών απαιτήσεων που επιβάλλει ο νόμος για το είδος της συγκεκριμένης κατασχέσεως. Ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων εκδίδει την απόφασή του μετά από συνοπτική εξέταση. [...]

[...]»

12 Το άρθρο 705, παράγραφος 1, του κώδικα πολιτικής δικονομίας ορίζει τα εξής:

«Ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων ο οποίος έδωσε την άδεια για την κατάσχεση δύναται, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, να ακυρώσει την κατάσχεση κατόπιν αιτήσεως κάθε ενδιαφερομένου, υπό την επιφύλαξη της αρμοδιότητας του δικαστή της τακτικής διαδικασίας.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

- 13 Το SHAPE είναι διεθνής οργανισμός με έδρα τη Μονς (Βέλγιο) δυνάμει του πρωτοκόλλου του Παρισιού. Στο Brunssum (Κάτω Χώρες) έχει συσταθεί περιφερειακό γενικό στρατιωτικό αρχηγείο, ήτοι η Allied Joint Force Command Brunssum (Διακλαδική Διοίκηση Συμμαχικών Δυνάμεων Brunssum, στο εξής: JFCB), η οποία υπάγεται στο SHAPE.
- 14 Με ψήφισμα της 20ής Δεκεμβρίου 2001, το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών ενέκρινε τη δημιουργία της Διεθνούς Δύναμης Αρωγής για την Ασφάλεια (International Security Assistance Force, στο εξής: ISAF) με σκοπό την ενίσχυση της ασφάλειας στο Αφγανιστάν.
- 15 Από τις 11 Αυγούστου 2003, ο Οργανισμός Βορειοατλαντικού Συμφώνου (NATO) ανέλαβε τη στρατηγική διοίκηση, τη διεύθυνση και τον συντονισμό της ISAF.
- 16 Όπως προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο, οι εταιρίες Supreme προμήθευαν στο SHAPE καύσιμα για τις ανάγκες της αποστολής της ISAF στο Αφγανιστάν, βάσει δύο «γενικών συμφωνιών για τη σύναψη παραγγελιών» (Basic Ordering Agreements, στο εξής: συμφωνίες BOA), οι οποίες υπεγράφησαν, αντιστοίχως, την 1η Φεβρουαρίου 2006 και την 15η Μαρτίου 2007. Οι συμφωνίες BOA έληξαν στις 30 Νοεμβρίου 2014.
- 17 Τον Νοέμβριο του 2013, προς εξασφάλιση της καταβολής του συνόλου των δαπανών που απέρρεαν από τις εν λόγω συμφωνίες, η JFCB και οι εταιρίες Supreme συνήψαν σύμβαση μεσεγγυήσεως, στο πλαίσιο της οποίας οι εταιρίες αυτές ορίζονται ως «προμηθευτής».
- 18 Κατά τους όρους της συμβάσεως αυτής:

«ΠΡΟΟΙΜΙΟ:

[...]

B. Κατά τη λήξη των συμφωνιών, είναι δυνατό να οφείλονται ορισμένες αναπροσαρμογές, δαπάνες λόγω της λήξης ή μεταγενέστερες δαπάνες [...] [στις εταιρίες] Supreme από τους εξουσιοδοτημένους από το NATO πελάτες [...], ή να εξακολουθούν να οφείλονται ποσά λόγω αχρεώστητης καταβολής, εισπρακτέα από το NATO και τους εξουσιοδοτημένους από το NATO πελάτες.

C. Οι συμβαλλόμενοι αναγνωρίζουν ότι η πληρωμή τυχόν προβλεπόμενων στις συμφωνίες δαπανών κατά τη λήξη των [συμφωνιών] BOA θα γίνει με περιορισμένους μηχανισμούς τιμολογήσεως.

Επιπλέον, είναι δυνατό, κατά τη λήξη των συμβάσεων, το NATO ή οι εξουσιοδοτημένοι από το NATO πελάτες να μη διαθέτουν τα αναγκαία κεφάλαια για την πληρωμή των εγκεκριμένων δαπανών. Προς ρύθμιση αυτών των ζητημάτων πρακτικής φύσεως, οι συμβαλλόμενοι συμφωνούν να συστήσουν λογαριασμό μεσεγγυήσεως δυνάμει των διατάξεων της συμβάσεως μεσεγγυήσεως για την κάλυψη των αξιώσεων αποζημιώσεως ή των λοιπών αναπροσαρμογών και να συνάψουν τη σύμβαση μεσεγγυήσεως κατά τα κατωτέρω εκτιθέμενα.

ΟΙ ΣΥΜΒΑΛΛΟΜΕΝΟΙ συμφωνούν τα ακόλουθα:

[...]

2. Δημιουργία λογαριασμού μεσεγγυήσεως

[...]

2.2. Σημειώνεται ότι το NATO και οι εξουσιοδοτημένοι από το NATO πελάτες παραμένουν κύριοι των κατατεθειμένων ποσών, τα οποία υπολογίζονται κατ' εφαρμογήν του τύπου της υπό μεσεγγύηση καταθέσεως (σημείο 3.2.), από την ημερομηνία της πληρωμής από το NATO ή από τους εξουσιοδοτημένους από το NATO πελάτες. Μεταβιβάσεις της κυριότητας των κατατεθειμένων ποσών γίνονται αποκλειστικώς για την κάλυψη εγκεκριμένων αξιώσεων αποζημιώσεως ή άλλων αναπροσαρμογών.

[...]

4. Υποχρεώσεις του προμηθευτή

[...]

4.4 Ο προμηθευτής υποβάλει τα αιτήματα απευθείας στην ομάδα εργασίας “αποδέσμευση κεφαλαίων” και δεν έχει καμία αξίωση, δικαίωμα ή τίτλο επί της υπό μεσεγγύηση καταθέσεως.

[...]»

- 19 Κατόπιν των οικονομικών ελέγχων που διενήργησε η JFCB στις εταιρίες Supreme, οι εταιρίες αυτές επέστρεψαν στο NATO, για το έτος 2013, περίπου 122 εκατομμύρια δολάρια Ηνωμένων Πολιτειών (USD) (περίπου 112 εκατομμύρια ευρώ) για αχρεωστήτως εισπραχθέντα ποσά. Το επιστραφέν ποσό κατατέθηκε σε λογαριασμό μεσεγγυήσεως ο οποίος τηρείται, δυνάμει των διατάξεων της συμβάσεως μεσεγγυήσεως, στην τράπεζα BNP Paribas, στις Βρυξέλλες (Βέλγιο).
- 20 Την 1η Δεκεμβρίου 2015, οι εταιρίες Supreme άσκησαν αγωγή κατά των SHAPE και JFCB ενώπιον του rechtbank Limburg (πρωτοδικείου Λιμβούργου, Κάτω Χώρες) με αίτημα την ανάληψη των ζητούμενων ποσών από τα κατατεθειμένα στον εν λόγω λογαριασμό μεσεγγυήσεως κεφάλαια (στο εξής: διαδικασία επί της ουσίας). Προς στήριξη της αξιώσεώς τους, οι εταιρίες Supreme ισχυρίστηκαν ότι είχαν προμηθεύσει στο SHAPE καύσιμα βάσει των συμφωνιών BOA για τις ανάγκες της αποστολής της ISAF στο Αφγανιστάν και ότι το SHAPE και η JFCB αθέτησαν τις υποχρεώσεις πληρωμής που υπείχαν.
- 21 Το SHAPE και η JFCB προέβαλαν ένσταση ελλείψεως διεθνούς δικαιοδοσίας του rechtbank Limburg (πρωτοδικείου Λιμβούργου), επικαλούμενα ετεροδικία. Με απόφαση της 8ης Φεβρουαρίου 2017, το ως άνω δικαστήριο έκρινε ότι έχει διεθνή δικαιοδοσία να αποφανθεί επί των αιτημάτων των εταιριών Supreme. Στις 4 Μαΐου 2017, το SHAPE άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως αυτής. Όπως διευκρινίστηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου, με απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 2019, το Gerechtshof 's-Hertogenbosch (εφετείο 's-Hertogenbosch, Κάτω Χώρες) εξαφάνισε την απόφαση του rechtbank Limburg (πρωτοδικείου Λιμβούργου) και έκρινε ότι δεν έχει διεθνή δικαιοδοσία να εκδικάσει τη διαφορά λόγω της ετεροδικίας της οποίας απολαύουν το SHAPE και η JFCB. Η εν λόγω απόφαση προσβλήθηκε ενώπιον του Hoge Raad der Nederlanden (Ανωτάτου Δικαστηρίου των Κάτω Χωρών).
- 22 Παράλληλα με την εν λόγω διαδικασία επί της ουσίας, κινήθηκαν δύο άλλες διαδικασίες ενώπιον του rechtbank Limburg (πρωτοδικείου Λιμβούργου).
- 23 Κατόπιν αιτήσεως των εταιριών Supreme, στο πλαίσιο μιας πρώτης διαδικασίας που δεν διεξήχθη κατ' αντιμωλιαν, ο δικαστής ασφαλιστικών μέτρων του rechtbank Limburg (πρωτοδικείου Λιμβούργου), με απόφαση της 14ης Απριλίου 2016, επέτρεψε στις εταιρίες Supreme να προβούν σε συντηρητική κατάσχεση εις χείρας της τράπεζας BNP Paribas, στις Βρυξέλλες, επί των κατατεθέντων κεφαλαίων στον λογαριασμό μεσεγγυήσεως για ποσό 217 857 167 USD (περίπου 200 855 593 ευρώ). Η συντηρητική κατάσχεση εις χείρας τρίτου επιβλήθηκε στις 18 Απριλίου 2016.

- 24 Στις 17 Μαρτίου 2017, στο πλαίσιο δεύτερης διαδικασίας, ήτοι της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων της κύριας δίκης, το SHAPE προσέφυγε ενώπιον του rechtbank Limburg (πρωτοδικείου Λιμβούργου) ζητώντας να αρθεί η συντηρητική κατάσχεση εις χείρας τρίτου που επετράπη με την απόφαση της 14ης Απριλίου 2016 και να απαγορευθεί στις εταιρίες Supreme να προβούν στην εκ νέου επιβολή συντηρητικής κατασχέσεως εις χείρας τρίτου βάσει πανομοιότυπων πραγματικών περιστατικών. Προς στήριξη των αιτημάτων του, το SHAPE επικαλέστηκε ασυλία εκτελέσεως.
- 25 Με απόφαση της 12ης Ιουνίου 2017, το rechtbank Limburg (πρωτοδικείο Λιμβούργου) δέχθηκε τα αιτήματα του SHAPE.
- 26 Η ως άνω απόφαση επικυρώθηκε στις 27 Ιουνίου 2017 από το Gerechtshof 's-Hertogenbosch (εφετείο 's-Hertogenbosch), το οποίο έκρινε ότι έχει διεθνή δικαιοδοσία να αποφανθεί επί των αιτημάτων του SHAPE βάσει του άρθρου 35 του κανονισμού 1215/2012, καθώς και του άρθρου 705 του κώδικα πολιτικής δικονομίας, κατά το οποίο, εφόσον ολλανδικό δικαστήριο έχει χορηγήσει άδεια για την επιβολή κατασχέσεως, το δικαστήριο αυτό είναι αρμόδιο να την ακυρώσει.
- 27 Από την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως προκύπτει ότι το Gerechtshof 's-Hertogenbosch (εφετείο 's-Hertogenbosch) έκρινε ότι το συμφέρον του SHAPE για διατήρηση της ασυλίας εκτελέσεως υπερίσχυε του συμφέροντος των εταιριών Supreme για την είσπραξη της απαιτήσεώς τους και δεν ήταν αντίθετο προς το άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950.
- 28 Στις 21 Αυγούστου 2017, οι εταιρίες Supreme άσκησαν αναίρεση κατά της τελευταίας ως άνω αποφάσεως ενώπιον του Hoge Raad der Nederlanden (Ανωτάτου Δικαστηρίου των Κάτω Χωρών).
- 29 Το δικαστήριο αυτό εκθέτει, κατ' αρχάς, ότι η συντηρητική κατάσχεση εις χείρας τρίτου που επιβλήθηκε από τις εταιρίες Supreme στο Βέλγιο έχει ήδη αρθεί, κατόπιν αποφάσεως βελγικού δικαστηρίου με την οποία επετράπη, κατ' εφαρμογήν της συμβάσεως που συνήφθη μεταξύ του Βασιλείου του Βελγίου και του Βασιλείου των Κάτω Χωρών για τη διεθνή δικαιοδοσία, την πτώχευση, καθώς και για την ισχύ και εκτέλεση δικαστικών αποφάσεων, διαιτητικών αποφάσεων και δημοσίων εγγράφων, που υπογράφηκε στις Βρυξέλλες στις 28 Μαρτίου 1925 (στο εξής: διμερής σύμβαση του 1925), η εκτέλεση της αποφάσεως του rechtbank Limburg (πρωτοδικείου Λιμβούργου) της 12ης Ιουνίου 2017 και της αποφάσεως του Gerechtshof 's-Hertogenbosch (εφετείου 's-Hertogenbosch) της 27ης Ιουνίου 2017. Παρά ταύτα, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι οι εταιρίες Supreme εξακολουθούν να έχουν έννομο συμφέρον, διότι το rechtbank Limburg (πρωτοδικείο Λιμβούργου) δεν διέταξε μόνον την άρση της συντηρητικής κατασχέσεως εις χείρας τρίτου, αλλά περαιτέρω απαγόρευσε στις εταιρίες Supreme να επιδιώξουν εκ νέου την επιβολή τέτοιου μέτρου επί του λογαριασμού μεσεγγυήσεως.
- 30 Περαιτέρω, το Hoge Raad der Nederlanden (Ανώτατο Δικαστήριο των Κάτω Χωρών) διευκρινίζει ότι οφείλει να εξετάσει αυτεπαγγέλτως αν δικαστήριο άλλου κράτους μέλους είχε αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία, δυνάμει του άρθρου 24, σημείο 5, του κανονισμού 1215/2012. Ωστόσο, πριν προβεί σε μια τέτοια ανάλυση, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων την οποία υπέβαλε το SHAPE εμπίπτει στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012.
- 31 Συναφώς, πρώτον, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν το γεγονός ότι το SHAPE, κατά τη διαδικασία άρσεως της συντηρητικής κατασχέσεως εις χείρας τρίτου, στηρίχθηκε στην ασυλία εκτελέσεως μπορεί να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι ενήργησε στο πλαίσιο ασκήσεως δημόσιας εξουσίας, με αποτέλεσμα η διαφορά να μην εμπίπτει στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012. Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται επίσης ποιες συνέπειες μπορεί να έχει, για τον χαρακτηρισμό της διαφοράς ως «αστικής και εμπορικής υποθέσεως» κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012, το γεγονός ότι η συντηρητική κατάσχεση εις χείρας τρίτου επετράπη για απαίτηση απορρέουσα από συμβατική σχέση η οποία αποτελεί το αντικείμενο της διαδικασίας επί της ουσίας.

- 32 Στην περίπτωση που η διαφορά εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται, δεύτερον, αν η άρση κατασχέσεως επιβληθείσας με την άδεια δικαστηρίου εμπίπτει στην αποκλειστική δικαιοδοσία σχετικά με την εκτέλεση αποφάσεως κατά το άρθρο 24, σημείο 5, του κανονισμού 1215/2012. Οι αμφιβολίες του αιτούντος δικαστηρίου οφείλονται, αφενός, στο ότι οι εξαιρέσεις από τον γενικό κανόνα περί διεθνούς δικαιοδοσίας πρέπει να ερμηνεύονται στενά και, αφετέρου, στο ότι οι διαδικασίες που συνδέονται στενά με τη διαδικασία εκτελέσεως εμπίπτουν στο άρθρο 24, σημείο 5, του κανονισμού αυτού. Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται επίσης ως προς την επιρροή που μπορεί να έχει, για την ανάλυση του δεύτερου αυτού ζητήματος, το γεγονός ότι το SHAPE είχε επικαλεστεί την ασυλία εκτελέσεως. Κατά την άποψη του εν λόγω δικαστηρίου, μπορεί θεμιτώς να θεωρηθεί ότι τα δικαστήρια του κράτους μέλους εντός του οποίου επιβλήθηκε συντηρητική κατάσχεση εις χείρας τρίτου κατά διεθνούς οργανισμού είναι σε θέση να εκτιμήσουν καλύτερα αν η κατάσχεση αντίκειται στην ασυλία εκτελέσεως την οποία επικαλείται ο οργανισμός αυτός βάσει συνθήκης ή εθιμικού διεθνούς δικαίου που δεσμεύει το εν λόγω κράτος μέλος.
- 33 Τρίτον, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται, στην περίπτωση που η προβαλλόμενη από το SHAPE ασυλία εκτελέσεως θα μπορούσε να ασκεί επιρροή όσον αφορά την εφαρμογή του κανονισμού 1215/2012, σε ποιο βαθμό το επιληφθέν δικαστήριο οφείλει να εκτιμήσει αν η επίκληση της ασυλίας αυτής είναι βάσιμη. Ειδικότερα, διερωτάται ως προς τον τρόπο εφαρμογής εν προκειμένω του κανόνα κατά τον οποίο ο δικαστής πρέπει να εκτιμά όλα τα στοιχεία που έχει στη διάθεσή του, συμπεριλαμβανομένων των σχετικών αντιρρήσεων που προβάλλει ο καθού.
- 34 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Hoge Raad der Nederlanden (Ανώτατο Δικαστήριο των Κάτω Χωρών) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:
- «1) α) Έχει ο κανονισμός [1215/2012] την έννοια ότι υπόθεση, όπως η υπό κρίση, στην οποία διεθνής οργανισμός ζητεί
- i) την άρση συντηρητικής κατασχέσεως εις χείρας τρίτου στην οποία προέβη ο αντίδικος σε άλλο κράτος μέλος και
 - ii) την επιβολή, έναντι του αντιδίκου, απαγορεύσεως νέας συντηρητικής κατασχέσεως βάσει των ίδιων πραγματικών περιστατικών,
- διευκρινιζόμενου ότι οι αιτήσεις αυτές στηρίζονται στην ένσταση περί ασυλίας εκτελέσεως, πρέπει να θεωρηθεί εν όλω ή εν μέρει ως αστική ή εμπορική υπόθεση κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, [του εν λόγω κανονισμού];
- β) Έχει σημασία για την απάντηση στο ερώτημα 1(α) –και, εάν ναι, ποια– το γεγονός ότι το δικαστήριο κράτους μέλους επέτρεψε τη συντηρητική κατάσχεση λόγω απαιτήσεως που ο αντίδικος υποστηρίζει ότι έχει κατά του διεθνούς οργανισμού, απαιτήσεως για την οποία εκκρεμεί δίκη επί της κύριας υποθέσεως στο εν λόγω κράτος μέλος στο πλαίσιο συμβατικής διαφοράς σχετικά με την πληρωμή του τιμήματος καυσίμων που παραδόθηκαν για τους σκοπούς ειρηνευτικής αποστολής διεξαγόμενης από διεθνή οργανισμό ο οποίος συνδέεται με τον εν λόγω διεθνή οργανισμό;
- 2) α) Εάν η απάντηση στο ερώτημα 1(α) είναι καταφατική, έχει το άρθρο 24, σημείο 5, του κανονισμού 1215/2012 την έννοια ότι, σε περίπτωση κατά την οποία το δικαστήριο ενός κράτους μέλους επέτρεψε τη συντηρητική κατάσχεση εις χείρας τρίτου και η κατάσχεση αυτή πραγματοποιήθηκε, στη συνέχεια, σε άλλο κράτος μέλος, τα δικαστήρια του κράτους μέλους στο οποίο πραγματοποιήθηκε η συντηρητική κατάσχεση εις χείρας τρίτου έχουν αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία για την έκδοση αποφάσεως επί αιτήσεως άρσεως της κατασχέσεως;
- β) Έχει σημασία για την απάντηση στο ερώτημα 2(α) –και, εάν ναι, ποια– το γεγονός ότι ο διεθνής οργανισμός προέβαλε, στο πλαίσιο της αιτήσεώς του για άρση της συντηρητικής κατασχέσεως εις χείρας τρίτου την ένσταση περί ασυλίας εκτελέσεως;

3) Εάν, για την απάντηση στο ερώτημα αν πρόκειται για αστική ή εμπορική υπόθεση κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012 ή στο ερώτημα αν πρόκειται για αίτηση που εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 24, σημείο 5, του εν λόγω κανονισμού, έχει σημασία το γεγονός ότι ο διεθνής οργανισμός προέβαλε στο πλαίσιο των αιτήσεών του την ένσταση περί ασυλίας εκτελέσεως, σε ποιο μέτρο υποχρεούται το επιληφθέν δικαστήριο να εξετάσει αν η ένσταση αυτή είναι βάσιμη, ισχύει δε συναφώς ο κανόνας ότι το δικαστήριο πρέπει να εκτιμά όλα τα στοιχεία που έχει στη διάθεσή του, συμπεριλαμβανομένων, κατά περίπτωση, των αντιρρήσεων του αντιδίκου, ή κάποιος άλλος κανόνας;»

Επί του αιτήματος επαναλήψεως της προφορικής διαδικασίας

- 35 Κατόπιν της αναπτύξεως των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα, το SHAPE ζήτησε, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου, να διαταχθεί η επανάληψη της προφορικής διαδικασίας, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 83 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου. Προς στήριξη του αιτήματός του, προβάλλει, κατ' ουσίαν, ότι η εκτίμηση του γενικού εισαγγελέα, στα σημεία 90 και 100 έως 103 των προτάσεών του, στηρίχθηκε σε εσφαλμένη ερμηνεία των σχετικών με τη λειτουργία των διεθνών οργανισμών πραγματικών και νομικών στοιχείων.
- 36 Κατά το άρθρο 83 του Κανονισμού Διαδικασίας, το Δικαστήριο μπορεί οποτεδήποτε, αφού ακούσει τον γενικό εισαγγελέα, να διατάξει τη διεξαγωγή προφορικής διαδικασίας ή την επανάληψή της, ιδίως αν κρίνει ότι δεν έχει διαφωτισθεί επαρκώς, ή όταν ένας διάδικος, μετά τη λήξη της διαδικασίας αυτής, επικαλείται νέο πραγματικό περιστατικό δυνάμενο να ασκήσει αποφασιστική επιρροή επί της αποφάσεως του Δικαστηρίου, ή ακόμα όταν, προς επίλυση της διαφοράς, το Δικαστήριο χρειάζεται να στηριχθεί σε επιχείρημα επί του οποίου δεν διεξήχθη συζήτηση μεταξύ των διαδίκων ή των κατά το άρθρο 23 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης ενδιαφερομένων (πρβλ. αποφάσεις της 12ης Δεκεμβρίου 2013, Carratù, C-361/12, EU:C:2013:830, σκέψη 18, και της 11ης Απριλίου 2019, Bosworth και Hurley, C-603/17, EU:C:2019:310, σκέψη 17 καθώς και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 37 Αντιθέτως, ο Οργανισμός του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ο Κανονισμός Διαδικασίας του Δικαστηρίου δεν προβλέπουν τη δυνατότητα των διαδίκων να διατυπώνουν παρατηρήσεις προς απάντηση στις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα (απόφαση της 15ης Φεβρουαρίου 2017, W και V, C-499/15, EU:C:2017:118, σκέψη 35 καθώς και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 38 Εν προκειμένω, η επιχειρηματολογία που προβάλλει το SHAPE προς στήριξη του αιτήματός του περί επαναλήψεως της διαδικασίας συνίσταται στη διατύπωση επικρίσεων κατά των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα στην υπό κρίση υπόθεση. Δεδομένου, όμως, ότι το Δικαστήριο δεν δεσμεύεται από τις προτάσεις, η επανάληψη της προφορικής διαδικασίας δεν είναι απαραίτητη κάθε φορά που ο γενικός εισαγγελέας θέτει ένα ζήτημα επί του οποίου διαφωνούν μαζί του οι διάδικοι της κύριας δίκης (απόφαση της 3ης Απριλίου 2014, Weber, C-438/12, EU:C:2014:212, σκέψη 30).
- 39 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Δικαστήριο, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, κρίνει ότι έχει εν προκειμένω στη διάθεσή του όλα τα αναγκαία στοιχεία για να απαντήσει στα υποβληθέντα από το αιτούν δικαστήριο ερωτήματα και ότι διεξήχθη συζήτηση μεταξύ των ενδιαφερομένων του άρθρου 23 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης επί όλων των επιχειρημάτων που είναι απαραίτητα για την επίλυση της υπό κρίση διαφοράς.
- 40 Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο εκτιμά ότι δεν συντρέχει λόγος να διαταχθεί η επανάληψη της προφορικής διαδικασίας.

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του παραδεκτού

- 41 Το SHAPE προβάλλει ένσταση περί απαραδέκτου του πρώτου και του δεύτερου προδικαστικού ερωτήματος, κατά το μέρος που αφορούν την αίτηση άρσεως της συντηρητικής κατασχέσεως εις χείρας τρίτου, ήτοι του πρώτου ερωτήματος, στοιχείο α', σημείο i, και του δεύτερου ερωτήματος, στοιχεία α' και β', για τον λόγο ότι τα ερωτήματα αυτά κατέστησαν υποθετικά, στο μέτρο που η συντηρητική κατάσχεση εις χείρας τρίτου, η οποία επιτράπη κατόπιν αιτήσεως των εταιριών Supreme με απόφαση του rechtbank Limburg (πρωτοδικείου Λιμβούργου) της 14ης Απριλίου 2016, έχει ήδη αρθεί κατόπιν των αποφάσεων που εκδόθηκαν σε πρώτο βαθμό και κατ' έφεση από το ίδιο δικαστήριο και από το Gerechtshof 's-Hertogenbosch (εφετείο 's-Hertogenbosch), στις 12 και 27 Ιουνίου 2017 αντιστοίχως, και εκτελέστηκαν κατόπιν της άδειας που χορήγησε βελγικό δικαστήριο κατ' εφαρμογήν της διμερούς συμβάσεως του 1925.
- 42 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, τα σχετικά με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ερωτήματα που έχει υποβάλει το εθνικό δικαστήριο εντός του πραγματικού και κανονιστικού πλαισίου το οποίο αυτό προσδιορίζει με δική του ευθύνη και του οποίου την ακρίβεια δεν οφείλει να ελέγξει το Δικαστήριο θεωρούνται κατά τεκμήριο λυσιτελή. Το Δικαστήριο μπορεί να αρνηθεί να απαντήσει σε προδικαστικό ερώτημα υποβληθέν από εθνικό δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ μόνον όταν, ιδίως, δεν τηρούνται οι απαιτήσεις σχετικά με το περιεχόμενο της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως που προβλέπονται στο άρθρο 94 του Κανονισμού Διαδικασίας ή όταν είναι πρόδηλο ότι η ερμηνεία ή η εκτίμηση του κύρους του κανόνα του δικαίου της Ένωσης που ζητεί το εθνικό δικαστήριο δεν έχει καμία σχέση με το υποστατό ή το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης ή όταν το πρόβλημα είναι υποθετικής φύσεως (απόφαση της 14ης Ιουνίου 2017, Online Games κ.λπ., C-685/15, EU:C:2017:452, σκέψη 42 καθώς και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 43 Από τις περιστάσεις της υποθέσεως της κύριας δίκης δεν προκύπτει ότι τα υποβληθέντα από το αιτούν δικαστήριο προδικαστικά ερωτήματα σχετικά με την αίτηση άρσεως της συντηρητικής κατασχέσεως εις χείρας τρίτου δεν έχουν καμία σχέση με το υποστατό ή το αντικείμενο της διαφοράς, δεδομένου μάλιστα ότι εναπόκειται αποκλειστικώς στο δικαστήριο αυτό να καθορίσει τα όρια του ελέγχου που του έχει ανατεθεί στο πλαίσιο της αιτήσεως αναιρέσεως κατά της αποφάσεως της 27ης Ιουνίου 2017 του Gerechtshof 's-Hertogenbosch (εφετείου 's-Hertogenbosch) με την οποία επικυρώθηκε η απόφαση του rechtbank Limburg (πρωτοδικείου Λιμβούργου) της 12ης Ιουνίου 2017, η οποία δέχθηκε την αίτηση του SHAPE για την άρση της συντηρητικής κατασχέσεως εις χείρας τρίτου.
- 44 Στο πλαίσιο αυτό, όπως επίσης επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 31 των προτάσεών του, το ζήτημα αν τα ολλανδικά δικαστήρια έχουν διεθνή δικαιοδοσία δυνάμει του κανονισμού 1215/2012 για να αποφανθούν επί της εν λόγω αιτήσεως άρσεως της συντηρητικής κατασχέσεως εις χείρας τρίτου δεν είναι υποθετικό ούτε στερείται προδήλως σχέσεως με το υποστατό ή το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης.
- 45 Υπ' αυτές τις συνθήκες, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως είναι παραδεκτή.

Επί του πρώτου προδικαστικού ερωτήματος

- 46 Με το πρώτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012 έχει την έννοια ότι εμπίπτει στις κατά τη διάταξη αυτή «αστικές και εμπορικές υποθέσεις» η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων ενώπιον δικαστηρίου κράτους μέλους στο πλαίσιο της οποίας ένας διεθνής οργανισμός επικαλείται την ασυλία εκτελέσεως της οποίας απολαύει προκειμένου να επιτύχει τόσο την άρση συντηρητικής κατασχέσεως εις χείρας

τρίτου, επιβληθείσας εντός κράτους μέλους διαφορετικού από εκείνο του δικάζοντος δικαστηρίου, όσο και την απαγόρευση εκ νέου επιβολής τέτοιας κατασχέσεως με βάση τα ίδια πραγματικά περιστατικά, και η οποία ασκήθηκε παράλληλα με διαδικασία επί της ουσίας αφορώσα απαίτηση απορρέουσα από την προβαλλόμενη μη καταβολή του τιμήματος καυσίμων παραδοθέντων για τις ανάγκες ειρηνευτικής αποστολής διεξαγόμενης από τον οργανισμό αυτό.

- 47 Προκαταρκτικώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, καθόσον ο κανονισμός 1215/2012 καταργεί και αντικαθιστά τον κανονισμό 44/2001, ο οποίος αντικατέστησε τη Σύμβαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, όπως τροποποιήθηκε με τις διαδοχικές συμβάσεις για την προσχώρηση των νέων κρατών μελών στη Σύμβαση αυτή (στο εξής: σύμβαση των Βρυξελλών του 1968), η διατυπωθείσα από το Δικαστήριο ερμηνεία των διατάξεων των τελευταίων αυτών νομοθετημάτων ισχύει και για τον κανονισμό 1215/2012, εφόσον οι διατάξεις αυτές μπορούν να χαρακτηριστούν ως «ισοδύναμες» (απόφαση της 29ης Ιουλίου 2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, σκέψη 23 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 48 Προκειμένου να δοθεί χρήσιμη απάντηση στο αιτούν δικαστήριο, πρέπει η εξέταση του πρώτου προδικαστικού ερωτήματος να επιμεριστεί σε τρία σημεία και να αναλυθεί, κατ' αρχάς, η επιρροή που ασκεί η φύση της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων της κύριας δίκης για τη υπαγωγή της στις «αστικές και εμπορικές υποθέσεις» κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012, ώστε να εξεταστούν, στη συνέχεια, τα κριτήρια που συνάγονται από τη νομολογία για τον χαρακτηρισμό ενδίκου βοηθήματος ως εμπύπτοντος στην ίδια αυτή κατηγορία υποθέσεων και, τέλος, ο ρόλος που διαδραματίζει το προνόμιο της ασυλίας στο πλαίσιο του χαρακτηρισμού αυτού.
- 49 Όσον αφορά, πρώτον, την επιρροή που ασκεί η φύση της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων στην υπόθεση της κύριας δίκης επί της υπαγωγής της στις «αστικές και εμπορικές υποθέσεις» κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012, διαπιστώνεται κατ' αρχάς ότι, όπως προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο, με την αίτηση αυτή ζητείται η λήψη προσωρινών μέτρων προκειμένου να διατηρηθεί μια πραγματική κατάσταση, η οποία υποβλήθηκε στην κρίση του δικαστή στο πλαίσιο της διαδικασίας επί της ουσίας που κινήθηκε μεταξύ των ίδιων διαδίκων. Επομένως, μπορεί να γίνει δεκτό ότι μια τέτοια αίτηση αφορά «ασφαλιστικά μέτρα» κατά την έννοια του άρθρου 35 του κανονισμού 1215/2012, υπό την προϋπόθεση ότι εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού.
- 50 Πράγματι, από τη νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με την ερμηνεία του άρθρου 24 της συμβάσεως των Βρυξελλών του 1968, η οποία μπορεί να εφαρμοστεί κατ' αναλογίαν στις ισοδύναμες διατάξεις του άρθρου 35 του κανονισμού 1215/2012, προκύπτει ότι ως «ασφαλιστικά μέτρα» νοούνται τα μέτρα τα οποία, στις υποθέσεις που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού, αποβλέπουν στη διατήρηση μιας πραγματικής ή νομικής καταστάσεως προς διασφάλιση των δικαιωμάτων των οποίων η αναγνώριση ζητείται, εξάλλου, από το δικαστήριο της ουσίας (πρβλ. απόφαση της 26ης Μαρτίου 1992, Reichert και Kockler, C-261/90, EU:C:1992:149, σκέψη 34).
- 51 Όσον αφορά, στη συνέχεια, τη σχέση μεταξύ της διαδικασίας επί της ουσίας και της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων, παρατηρείται ότι οι διάδικοι και οι ενδιαφερόμενοι που κατέθεσαν παρατηρήσεις ενώπιον του Δικαστηρίου δεν συμφωνούν ως προς το κατά πόσον η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων αφορά αστικές και εμπορικές υποθέσεις και αν εμπίπτει, ως εκ τούτου, στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012. Συναφώς, οι εταιρίες Supreme και η Ελληνική Κυβέρνηση υποστήριξαν, κατ' ουσίαν, ότι, προκειμένου να κριθεί αν η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων στην υπόθεση της κύριας δίκης εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012, πρέπει να ληφθούν υπόψη τα χαρακτηριστικά της διαδικασίας επί της ουσίας, ενώ το SHAPE υποστήριξε ότι η ανάλυση πρέπει να επικεντρωθεί στα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του επίμαχου στην υπόθεση της κύριας δίκης ασφαλιστικού μέτρου. Αντιθέτως, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή όπως και η Ολλανδική και η Βελγική Κυβέρνηση τάχθηκαν υπέρ της αναλύσεως των δικαιωμάτων, τη διαφύλαξη των οποίων σκοπεύει να διασφαλίσει το ασφαλιστικό μέτρο.

- 52 Υπενθυμίζεται ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, τα ασφαλιστικά μέτρα είναι ικανά να διασφαλίσουν ποικίλης φύσεως δικαιώματα και, επομένως, το ζήτημα αν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της συμβάσεως των Βρυξελλών του 1968 δεν καθορίζεται από την ίδια τους τη φύση, αλλά από τη φύση των δικαιωμάτων στη διασφάλιση των οποίων αποβλέπουν (αποφάσεις της 27ης Μαρτίου 1979, *de Cavel*, 143/78, EU:C:1979:83, σκέψη 8, καθώς και της 26ης Μαρτίου 1992, *Reichert και Kockler*, C-261/90, EU:C:1992:149, σκέψη 32).
- 53 Το Δικαστήριο έχει επίσης κρίνει ότι, εφόσον το αντικείμενο αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων αφορά ζήτημα που εμπίπτει στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής της συμβάσεως των Βρυξελλών του 1968, η Σύμβαση αυτή τυγχάνει εφαρμογής και, ως εκ τούτου, το άρθρο 24 αυτής μπορεί να θεμελιώσει τη διεθνή δικαιοδοσία του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων, ακόμη και αν έχει ήδη κινηθεί ή μπορεί να κινηθεί διαδικασία επί της ουσίας, διότι τα προσωρινά μέτρα λαμβάνονται παράλληλα με μια τέτοια διαδικασία και αποσκοπούν, κατ' ουσίαν, στη διασφάλιση των ίδιων δικαιωμάτων με αυτήν (πρβλ. απόφαση της 17ης Νοεμβρίου 1998, *Van Uden*, C-391/95, EU:C:1998:543, σκέψεις 33 και 34).
- 54 Από τη νομολογία αυτή, η οποία, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 47 της παρούσας αποφάσεως, μπορεί να εφαρμοστεί κατ' αναλογία στο άρθρο 35 του κανονισμού 1215/2012, προκύπτει ότι η υπαγωγή των ασφαλιστικών μέτρων στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού δεν πρέπει να καθορίζεται από την ίδια τους τη φύση, αλλά από τη φύση των δικαιωμάτων τη διασφάλιση των οποίων επιδιώκουν επί της ουσίας.
- 55 Όσον αφορά, κατά δεύτερον, τα συναγόμενα από τη νομολογία κριτήρια προκειμένου να διαπιστωθεί αν ένδικο βοήθημα εμπίπτει στις «αστικές και εμπορικές υποθέσεις», κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012, υπενθυμίζεται ότι το Δικαστήριο έχει εξετάσει τα στοιχεία τα οποία χαρακτηρίζουν τη φύση των εννόμων σχέσεων μεταξύ των αντιδίκων ή το αντικείμενο της διαφοράς (πρβλ. αποφάσεις της 14ης Νοεμβρίου 2002, *Baten*, C-271/00, EU:C:2002:656, σκέψη 29, της 18ης Οκτωβρίου 2011, *Realchemie Nederland*, C-406/09, EU:C:2011:668, σκέψη 39, και της 7ης Μαΐου 2020, *Rina*, C-641/18, EU:C:2020:349, σκέψη 32 καθώς και εκεί μνημονευόμενη νομολογία) ή, εναλλακτικώς, τη βάση του ασκηθέντος ενδίκου βοηθήματος και τον τρόπο ασκήσεώς του (πρβλ. αποφάσεις της 11ης Απριλίου 2013, *Sapir κ.λπ.*, C-645/11, EU:C:2013:228, σκέψη 34, της 12ης Σεπτεμβρίου 2013, *Sunico κ.λπ.*, C-49/12, EU:C:2013:545, σκέψη 35, καθώς και της 7ης Μαΐου 2020, *Rina*, C-641/18, EU:C:2020:349, σκέψη 35 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 56 Στο πλαίσιο αυτό, καίτοι ορισμένες ένδικες διαφορές μεταξύ δημόσιας αρχής και ιδιώτη μπορεί να εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012 όταν το ένδικο βοήθημα αφορά πράξεις τελούμενες *iure gestionis*, δεν ισχύει το ίδιο όταν η δημόσια αρχή ενεργεί στο πλαίσιο της ασκήσεως δημόσιας εξουσίας (πρβλ. απόφαση της 7ης Μαΐου 2020, *Rina*, C-641/18, EU:C:2020:349, σκέψη 33 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 57 Πράγματι, η εκδήλωση προνομίων δημόσιας εξουσίας εκ μέρους ενός εκ των διαδίκων, λόγω της εκ μέρους του ασκήσεως εξουσιών υπέρμετρων σε σύγκριση με τους κανόνες που εφαρμόζονται στις σχέσεις μεταξύ ιδιωτών, αποκλείει την υπαγωγή μιας τέτοιας διαφοράς στις «αστικές και εμπορικές υποθέσεις», κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012 (πρβλ. απόφαση της 7ης Μαΐου 2020, *Rina*, C-641/18, EU:C:2020:349, σκέψη 34 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 58 Κατά τρίτον, τίθεται το ζήτημα αν η επίκληση από διεθνή οργανισμό, στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς, του προνομίου που αντλείται από την ασυλία εκτελέσεως αποκλείει αυτοδικαίως τη διαφορά αυτή από το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012.
- 59 Όσον αφορά, αφενός, την αρχή του εθιμικού διεθνούς δικαίου σχετικά με την ετεροδικία των κρατών, υπενθυμίζεται ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, κατά την τρέχουσα διεθνή πρακτική, η ετεροδικία των κρατών δεν έχει απόλυτη αξία, αλλά αναγνωρίζεται κατά κανόνα όταν η ένδικη διαφορά αφορά πράξεις εθνικής κυριαρχίας τελούμενες *iure imperii*. Αντιθέτως, η ετεροδικία μπορεί να αποκλειστεί

αν το ένδικο βοήθημα αφορά πράξεις οι οποίες δεν εμπίπτουν στην άσκηση δημόσιας εξουσίας (απόφαση της 7ης Μαΐου 2020, Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, σκέψη 56 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 60 Όσον αφορά, αφετέρου, την ετεροδικία των οργανισμών ιδιωτικού δικαίου, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η ετεροδικία αυτή δεν αποκλείει την εφαρμογή του κανονισμού 1215/2012, όταν το επιληφθέν δικαστήριο διαπιστώνει ότι οι οργανισμοί αυτοί δεν άσκησαν προνομίες δημόσιας εξουσίας (πρβλ. απόφαση της 7ης Μαΐου 2020, Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, σκέψη 58).
- 61 Η σχετική με την ετεροδικία των κρατών και των οργανισμών ιδιωτικού δικαίου νομολογία μπορεί να εφαρμοστεί και στην περίπτωση κατά την οποία γίνεται επίκληση από διεθνή οργανισμό του αντλούμενου από την ασυλία προνομίου, ανεξαρτήτως του αν πρόκειται για ετεροδικία ή για ασυλία εκτελέσεως. Το γεγονός ότι, σε αντίθεση με την ετεροδικία των κρατών, η οποία στηρίζεται στην αρχή *in parem non habet imperium* (απόφαση της 7ης Μαΐου 2020, Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, σκέψη 56 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), οι ασυλίες των διεθνών οργανισμών απονέμονται, κατ' αρχήν, από τις ιδρυτικές των οργανισμών αυτών Συνθήκες δεν είναι ικανό να κλονίσει την ερμηνεία αυτή.
- 62 Επομένως, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 72 των προτάσεών του, το προνόμιο της ασυλίας το οποίο επικαλείται διεθνής οργανισμός δυνάμει του διεθνούς δικαίου δεν εμποδίζει αυτοδικαίως την εφαρμογή του κανονισμού 1215/2015.
- 63 Κατά συνέπεια, προκειμένου να κριθεί αν διαφορά στην οποία εμπλέκεται διεθνής οργανισμός ο οποίος επικαλέστηκε το προνόμιο που αντλείται από την ασυλία εκτελέσεως εμπίπτει στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού, πρέπει να εξεταστεί αν, υπό το πρίσμα των κριτηρίων που μνημονεύθηκαν στη σκέψη 55 της παρούσας αποφάσεως, ο οργανισμός αυτός ασκεί προνομίες δημόσιας εξουσίας.
- 64 Συναφώς, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 67 των προτάσεών του, το γεγονός και μόνον ότι το εθνικό δικαστήριο κρίνει ότι έχει διεθνή δικαιοδοσία, βάσει των διατάξεων του κανονισμού 1215/2012, δεν θίγει την προστασία της ασυλίας την οποία επικαλείται δυνάμει του διεθνούς δικαίου ο διεθνής οργανισμός που είναι διάδικος στη συγκεκριμένη ένδικη διαφορά.
- 65 Εν προκειμένω, από τα στοιχεία της δικογραφίας που έχει στη διάθεσή του το Δικαστήριο προκύπτει ότι το αντικείμενο της συντηρητικής κατασχέσεως εις χείρας τρίτου, της οποίας η άρση ζητήθηκε με την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων στην υπόθεση της κύριας δίκης, συνίστατο στη διασφάλιση απαιτήσεων που απορρέουν από έννομη σχέση συμβατικής φύσεως, ήτοι από τις συμφωνίες BOA που συνήφθησαν μεταξύ του SHAPE και των εταιριών Supreme. Οι συμφωνίες αυτές, μολονότι αφορούν την προμήθεια καυσίμων στο SHAPE για τις ανάγκες στρατιωτικής επιχειρήσεως υπό τη διοίκηση του NATO για τη διατήρηση της ειρήνης και της ασφάλειας στο Αφγανιστάν, αποτελούν, μεταξύ των διαδίκων της κύριας δίκης, τη βάση έννομης σχέσεως ιδιωτικού δικαίου στο πλαίσιο της οποίας οι εν λόγω διάδικοι ανέλαβαν ελευθέρως δικαιώματα και υποχρεώσεις.
- 66 Όπως υποστήριξε η Επιτροπή με τις γραπτές παρατηρήσεις της και όπως επίσης επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 103 των προτάσεών του, η εκ μέρους του SHAPE μεταγενέστερη χρήση των καυσίμων που παραδόθηκαν στο πλαίσιο της εκτελέσεως των συμφωνιών BOA δεν είναι ικανή να επηρεάσει τη φύση μιας τέτοιας έννομης σχέσεως. Πράγματι, ο δημόσιος σκοπός ορισμένων δραστηριοτήτων δεν συνιστά αφ' εαυτού επαρκές στοιχείο ώστε να χαρακτηριστούν οι δραστηριότητες αυτές ως πραγματοποιούμενες *iure imperii*, στο μέτρο που δεν αντιστοιχούν στην άσκηση εξουσιών υπέρμετρων σε σύγκριση με τους κανόνες που εφαρμόζονται στις σχέσεις μεταξύ ιδιωτών (απόφαση της 7ης Μαΐου 2020, Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, σκέψη 41 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 67 Πρέπει επίσης να παρατηρηθεί, όσον αφορά τη βάση και τον τρόπο ασκήσεως της επίμαχης αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων, ότι η άρση της συντηρητικής κατασχέσεως εις χείρας τρίτου επιδιώκεται ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου με αίτηση ασφαλιστικών μέτρων στηριζόμενη στους κανόνες του κοινού δικαίου, ήτοι στο άρθρο 705, παράγραφος 1, του κώδικα πολιτικής δικονομίας.
- 68 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, υπό την επιφύλαξη των εξακριβώσεων στις οποίες οφείλει να προβεί το αιτούν δικαστήριο, ούτε η έννομη σχέση μεταξύ των διαδίκων σε διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων όπως αυτή της κύριας δίκης ούτε η βάση και ο τρόπος ασκήσεως της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων μπορούν να θεωρηθούν ενδεικτικές της ασκήσεως προνομίων δημόσιας εξουσίας κατά την έννοια του δικαίου της Ένωσης και, ως εκ τούτου, η εν λόγω αίτηση εμπίπτει στην έννοια των «αστικών και εμπορικών υποθέσεων» κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012 και εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού.
- 69 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012 έχει την έννοια ότι η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων ενώπιον δικαστηρίου κράτους μέλους στο πλαίσιο της οποίας ένας διεθνής οργανισμός επικαλείται την ασυλία εκτελέσεως της οποίας απολαύει προκειμένου να επιτύχει τόσο την άρση συντηρητικής κατασχέσεως εις χείρας τρίτου, επιβληθείσας εντός κράτους μέλους διαφορετικού από εκείνο του δικάζοντος δικαστηρίου, όσο και την απαγόρευση εκ νέου επιβολής τέτοιας κατασχέσεως με βάση τα ίδια πραγματικά περιστατικά, και η οποία ασκήθηκε παράλληλα με διαδικασία επί της ουσίας αφορώσα απαίτηση απορρέουσα από την προβαλλόμενη μη καταβολή του τιμήματος καυσίμων παραδοθέντων για τις ανάγκες ειρηνευτικής αποστολής διεξαγόμενης από τον οργανισμό αυτό, εμπίπτει στην έννοια των «αστικών και εμπορικών υποθέσεων», εφόσον η ως άνω αίτηση δεν ασκείται βάσει προνομίων δημόσιας εξουσίας, υπό την έννοια του δικαίου της Ένωσης, πράγμα που εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εκτιμήσει.

Επί του δευτέρου προδικαστικού ερωτήματος

- 70 Με το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 24, σημείο 5, του κανονισμού 1215/2012 έχει την έννοια ότι η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων ενώπιον δικαστηρίου κράτους μέλους στο πλαίσιο της οποίας ένας διεθνής οργανισμός επικαλείται την ασυλία εκτελέσεως της οποίας απολαύει προκειμένου να επιτύχει τόσο την άρση συντηρητικής κατασχέσεως εις χείρας τρίτου, επιβληθείσας εντός κράτους μέλους διαφορετικού από εκείνο του δικάζοντος δικαστηρίου, όσο και την απαγόρευση εκ νέου επιβολής τέτοιας κατασχέσεως με βάση τα ίδια πραγματικά περιστατικά, εμπίπτει στην αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία των δικαστηρίων του κράτους μέλους εντός του οποίου επιβλήθηκε η συντηρητική κατάσχεση εις χείρας τρίτου.
- 71 Από το γράμμα του άρθρου 24, σημείο 5, του κανονισμού 1215/2012 προκύπτει ότι, όσον αφορά την εκτέλεση των αποφάσεων, τα δικαστήρια του κράτους μέλους του τόπου εκτελέσεως των αποφάσεων έχουν αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η κατοικία των διαδίκων.
- 72 Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 24, σημείο 5, του κανονισμού 1215/2012 τα ένδικα βοηθήματα που αποβλέπουν στην επίλυση αμφισβητήσεως σχετικής με την προσφυγή στη βία, τον καταναγκασμό ή την αφαίρεση κινητών ή ακίνητων πραγμάτων, προκειμένου να εξασφαλιστεί η υλική εκτέλεση των δικαστικών αποφάσεων και δημοσίων εγγράφων (απόφαση της 10ης Ιουλίου 2019, Reitbauer κ.λπ., C-722/17, EU:C:2019:577, σκέψη 52).
- 73 Εν προκειμένω, όπως προκύπτει από την απόφαση περί παραπομπής, το SHAPE δεν βάλλει κατά των μέτρων που έλαβε το tribunal de première instance francophone de Bruxelles (γαλλόφωνο πρωτοδικείο Βρυξελλών, Βέλγιο), κατ' εφαρμογήν της διμερούς συμβάσεως του 1925, προκειμένου να προβεί στην εκτέλεση των αποφάσεων, αντιστοίχως, του rechtbank Limburg (πρωτοδικείου Λιμβούργου) της 12ης Ιουνίου 2017 και του Gerechtshof 's-Hertogenbosch (εφετείου 's-Hertogenbosch) της 27ης Ιουνίου 2017, αλλά ζητεί από το αιτούν δικαστήριο να διατάξει την άρση της συντηρητικής

κατασχέσεως εις χείρας τρίτου που προηγουμένως αποφάσισε το rechtbank Limburg (πρωτοδικείο Λιμβούργου) στο πλαίσιο διαδικασίας *ex parte*, όπως επίσης και την απαγόρευση της εκ νέου επιβολής συντηρητικής κατασχέσεως εις χείρας τρίτου με βάση τα ίδια πραγματικά περιστατικά. Επιβάλλεται, όμως, η διαπίστωση ότι διαδικασία, όπως αυτή της κύριας δίκης, η οποία δεν αφορά αυτή καθεαυτήν την εκτέλεση αποφάσεων κατά την έννοια του άρθρου 24, σημείο 5, του κανονισμού 1215/2012, δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της διατάξεως αυτής και, επομένως, δεν εμπίπτει στην αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία των δικαστηρίων του κράτους μέλους εντός του οποίου επιβλήθηκε η συντηρητική κατάσχεση εις χείρας τρίτου.

- 74 Εξάλλου, το γεγονός ότι διεθνής οργανισμός, όπως το SHAPE, επικαλείται, προς στήριξη αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων που άσκησε, την ασυλία εκτελέσεως δεν εμποδίζει την εκ μέρους του δικαστή εξέταση της διεθνούς δικαιοδοσίας του δυνάμει του κανονισμού 1215/2012. Πράγματι, το ζήτημα αν η προβαλλόμενη από διεθνή οργανισμό ασυλία αποκλείει τη δικαιοδοσία του επιληφθέντος δικαστηρίου να εκδικάσει τέτοια αίτηση ή να λάβει μέτρα εκτελέσεως κατά του οργανισμού αυτού ανακύπτει σε μεταγενέστερο στάδιο, μετά τον καθορισμό της διεθνούς δικαιοδοσίας του δικαστηρίου αυτού.
- 75 Κατόπιν όλων των ανωτέρω σκέψεων, στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 24, σημείο 5, του κανονισμού 1215/2012 έχει την έννοια ότι η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων ενώπιον δικαστηρίου κράτους μέλους, στο πλαίσιο της οποίας ένας διεθνής οργανισμός επικαλείται την ασυλία εκτελέσεως της οποίας απολαύει προκειμένου να επιτύχει τόσο την άρση συντηρητικής κατασχέσεως εις χείρας τρίτου, επιβληθείσας εντός κράτους μέλους διαφορετικού από εκείνο του δικάζοντος δικαστηρίου, όσο και την απαγόρευση εκ νέου επιβολής τέτοιας κατασχέσεως με βάση τα ίδια πραγματικά περιστατικά, δεν εμπίπτει στην αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία των δικαστηρίων του κράτους μέλους εντός του οποίου επιβλήθηκε η συντηρητική κατάσχεση εις χείρας τρίτου.

Επί του τρίτου προδικαστικού ερωτήματος

- 76 Το τρίτο προδικαστικό ερώτημα αφορά, κατ' ουσίαν, την έκταση του ελέγχου που ασκεί ο εθνικός δικαστής επί του βασίμου της επικλήσεως από διεθνή οργανισμό ασυλίας εκτελέσεως, σε περίπτωση που από τη δοθείσα στο πρώτο και στο δεύτερο ερώτημα απάντηση προκύπτει ότι η προβαλλόμενη ασυλία εκτελέσεως είναι καθοριστική για τον χαρακτηρισμό αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων όπως αυτή της κύριας δίκης ως εμπίπτουσας στις «αστικές ή εμπορικές υποθέσεις», κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012, ή για την ενδεχόμενη εφαρμογή του κανόνα αποκλειστικής διεθνούς δικαιοδοσίας που προβλέπεται στο άρθρο 24, σημείο 5, του κανονισμού αυτού.
- 77 Καθόσον στα ερωτήματα αυτά δόθηκε η απάντηση ότι η επίκληση της ασυλίας εκτελέσεως δεν αποκλείει αυτοδικαίως τέτοια αίτηση από το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012 και δεν επηρεάζει τα κριτήρια καθορισμού της διεθνούς δικαιοδοσίας δικαστηρίου κράτους μέλους προς εκδίκαση της αιτήσεως αυτής, παρέλκει η εξέταση του τρίτου προδικαστικού ερωτήματος.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 78 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφαινεται:

- 1) Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, έχει την έννοια ότι η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων ενώπιον δικαστηρίου κράτους μέλους στο πλαίσιο της οποίας ένας διεθνής οργανισμός επικαλείται την ασυλία εκτελέσεως της οποίας απολαύει προκειμένου να επιτύχει τόσο την άρση συντηρητικής κατασχέσεως εις χείρας τρίτου, επιβληθείσας εντός κράτους μέλους διαφορετικού από εκείνο του δικάζοντος δικαστηρίου, όσο και την απαγόρευση εκ νέου επιβολής τέτοιας κατασχέσεως με βάση τα ίδια πραγματικά περιστατικά, και η οποία ασκήθηκε παράλληλα με διαδικασία επί της ουσίας αφορώσα απαίτηση απορρέουσα από την προβαλλόμενη μη καταβολή του τιμήματος καυσίμων παραδοθέντων για τις ανάγκες ειρηνευτικής αποστολής διεξαγόμενης από τον οργανισμό αυτό, εμπίπτει στην έννοια των «αστικών και εμπορικών υποθέσεων», εφόσον η ως άνω αίτηση δεν ασκείται βάσει προνομίων δημόσιας εξουσίας, υπό την έννοια του δικαίου της Ένωσης, πράγμα που εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εκτιμήσει.
- 2) Το άρθρο 24, σημείο 5, του κανονισμού 1215/2012 έχει την έννοια ότι η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων ενώπιον δικαστηρίου κράτους μέλους, στο πλαίσιο της οποίας ένας διεθνής οργανισμός επικαλείται την ασυλία εκτελέσεως της οποίας απολαύει προκειμένου να επιτύχει τόσο την άρση συντηρητικής κατασχέσεως εις χείρας τρίτου, επιβληθείσας εντός κράτους μέλους διαφορετικού από εκείνο του δικάζοντος δικαστηρίου, όσο και την απαγόρευση εκ νέου επιβολής τέτοιας κατασχέσεως με βάση τα ίδια πραγματικά περιστατικά, δεν εμπίπτει στην αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία των δικαστηρίων του κράτους μέλους εντός του οποίου επιβλήθηκε η συντηρητική κατάσχεση εις χείρας τρίτου.

(υπογραφές)